

ГЛАВА 1

От всички хора на света вярвах само на един.

В момента той ме удряше в лицето.

Юмрукът на Рио летеше към мен и по него пробягваха застъпващи се числа, стойностите им се сменяха с бясна скорост, изчисленията се извършваха сами пред очите ми. Копелето не се преструваше, че ще ме удари. Виждах точно къде ще попадне ударът и че ще е достатъчно силен, за да ми счупи челюстта.

Е, стига да му позволя.

Ъгли и сили. Векторни суми. Лесно. Притиснах гръб към облегалката на стола, на който бях вързана, напрегнах китки срещу въжето и наведох глава на косъм по-ниско от разстоянието, което ми беше нужно да превърна удара в любовно потупване. Вместо да оставя Рио да ми счупи челюстта, го оставих да ми разцепи устната.

От силата на удара главата ми отскочи, устата ми се напълни с кръв и се задавих. Закашлях се и плюх на циментовия под. Дявол да го вземе.

– Шестнайсет души – каза презрително някакъв глас с чуждестранен акцент на няколко крачки от мен – срещу едно грозно малко момиче. Как? Коя си ти?

– Деветнайсет – поправих го аз, докато всичко пред очите ми се въртеше и се давех в собствената си кръв. Вече съжаля-

вах, че бях избрала разцепената устна. – Провери пак периметъра си. Убих деветнайсет от твоите хора.

И щяха да са много повече, ако Рио не се беше появил изневиделица и не ме беше вързал, докато се занимавах с колумбийците. Мръсно копеле; точно той ми беше намерил тази работа; защо не ми каза, че работи под прикритие в наркокартела?

Колумбиецът, който ме разпитваше, пое рязко въздух и кимна към един от подчинените си, който се обърна и бързо излезе от стаята. Другите трима наркотрафиканти останаха на мястото си, с микроузита в ръце, и както очевидно си мислеха, със застрашителни изражения.

Тъпаци. Завъртях китки срещу грубото въже зад гърба си – Рио ме беше вързал и ми беше оставил точно толкова хлабина, колкото да се освободя, ако имах половин секунда. Числата и векторите се разлетяха във всички посоки – от мен, към колумбиеца пред мен, към неговите трима безмозъчни подчинени, към Рио – онова шесто чувство на математически взаимодействия, което съществуваше някъде между зрението и усещането и покриваше целия свят с постоянни изчисления, което заплашваше да ме удави в информационно претоварване на сетивата.

И ми казваше как да убивам.

Сили. Движения. Време за реакция. Можех веднага да се справя с идиота наркотрафикант, тъй като беше застанал в линията на огъня на хората си – само че ако се заемех с колумбийците, Рио щеше да получи необходимата му секунда, за да ме убие. Съзнавах прекрасно, че не би жертвал прикритието си заради мен.

– Ако не ми кажеш каквото искам да знам, ще съжаляваш. Виждаш ли кучето ми? – Колумбиецът кимна към Рио. – Ако го насъскам срещу теб, ще ни молиш да убием собствената ти майка. И той ще те накара да пициш. Той... как се казва? Прави го за удоволствие.

Той се надвеси над мен с подигравателна усмивка, сложи ръце на дръжките на стола и усетих горещия му дъх в лицето си.

Е, сега официално ме беше ядосал. Стрелнах с поглед Рио. Той стоеше без никакво изражение, извисявайки се над мен в обичайния си светлокафяв тренчкот като някакъв закоравял азиатски каубой. Невъзмутим. Без да реагира на обидите.

Но на мен не ми пукаше. Ако някой се подиграваше с Рио, бях готова да го погребам, макар и самият той да не се интересуваше от това. Макар и всичко това да беше вярно.

Отметнах глава назад и после направих рязко движение напред, като ударих с чело колумбиеца право в носа и се чу ужасно хрущане.

Той издаде звук като магаре, ударено от ток, квичеше и сумтеше, залитна назад и после посегна с ръка към гърба си и извади малък автоматичен пистолет. Имах време да си кажа *О, мамка му*, докато го насочваше към мен – но преди да стреля, той направи ядосано знак на Рио да се отмести и в тази секунда математиката се размести и прищрака и вероятностите разцъфтяха в прозорец, отворен за част от секундата.

Преди Рио да направи третата крачка и преди колумбиецът да успее да натисне спусъка, освободих ръцете си от въжето и се хвърлих настрани, точно когато пистолетът изтрещя с автоматична стрелба. Свих се на кълбо и ритнах металния стол – ритникът беше идеално пресметнат да събере енергията от падането – ъглов момент, линеен момент, бам. Извинявай, Рио. Колумбиецът пак се помъчи да насочи пистолета към мен, но аз се хвърлих напред и го ударих с тяло, като хванах ръцете му и двамата паднахме на земята в дъга, изчислена да насочи огъня точно към стената зад нас.

Главата му се удари в пода, оръжието падна от безчувствените му пръсти и издрънча на цимента. Без да поглеждам настрани, вече знаех, че тримата са се свлекли на земята, поко-

сени от пистолета на шефа си, преди да могат да стрелят. Рио лежеше в безсъзнание до вратата, от челото му течеше кръв, столът беше паднал до него. Беше си го заслужил, задето ми нанесе толкова много удари в лицето.

Вратата рязко се отвори. Нахлуха мъже, които крещяха нещо на испански и държаха узита и калашници.

Количество на движение, скорости, движещи се тела. Виждах смъртоносните следи на сноповете куршуми, преди да натиснат спусъците, въртящите се линии на движение и сила, които изпълваха сетивата ми и превръщаха стаята в калейдоскоп от пробягващи векторни диаграми.

Разнесе се стрелба, а аз се засилих към стената и скочих.

Ударих прозореца под такъв ъгъл, че да не бъде разрязана от стъклото, но като се счупи, то все пак ме поряза – точно по ухото и звукът беше по-оглушителен от стрелбата. Паднах навън, ударих с рамо твърдата земя, направих кълбо и преди още да се изправа, вече тичах.

Картелът си имаше собствена миниармия. Най-умното нещо би било да изчезвам оттук възможно най-бързо, отколкото по-късно, но бях дошла по работа, дявол да го вземе, и ако не я свърших, нямаше да ми платят.

Залязващото слънце хвърляше дълги сенки между сградите. Спуснах се към един метален хангар и затворих зад себе си плъзгащата се врата. Поръчката, която ми създаваше тези главоболия, известна още като Кортни Полк, закопчана с белезници за една тръба, се дръпна колкото можеше по-назад, но после ме разпозна и ме изгледа свирепо. Бях я заключила временно тук, когато колумбийците ме подушиха.

Вдигнах ключа за белезниците от мястото при вратата, където го бях хвърлила и я освободих.

– Време е да изчезваме.

– Махай се – изсъска тя и се дръпна назад. Хванах ръката ѝ и

я извих – да пресметна момента на силата беше смешно лесно. Полк се намръщи от болка.

– Днес ми е много лош ден – казах аз. – Ако не стоиш тиха, ще те ударя, за да изпаднеш в безсъзнание и ще те изнеса оттук. Разбра ли?

Тя пак ме изгледа свирепо.

Извих ръката ѝ още един-два сантиметра – на около три градуса от точката, в която щях да я извадя от ставата.

– Добре, стига! – Помъчи се да го изрече заплашително, но интонацията ѝ се повиши от болката.

Пуснах я.

– Хайде.

Полк имаше тънки ръце и крака, виждаше ми се прекалено кльощава и не достатъчно издръжлива, но се оказа в по-добра форма, отколкото изглеждаше, и стигнахме до оградата за по-малко от три минути. Накарах я да приклепне зад ъгъла на една сграда, докато се оглеждах за най-добрия начин да се измъкнем – движенията на въоръжените мъже се превръщаха във вектори, в числа, които се нижеха и взривяваха в оградата. Изчисленията се въртяха в главата ми в безброй комбинации. Щяхме да успеем.

И тогава забелязах някой, който се прокрадваше на зигзаг между две сгради, за да ни пресрещне – чернокож мъж, висок, строен и красив, с кожено яке. Значката му не се виждаше, но нямаше нужда; начинът, по който се движеше, ми казваше всичко необходимо. Изглеждаше като ченге в имение, пълно с наркотрафиканти.

Посегнах да хвана Полк за ръка, но беше прекалено късно. Полицаят се обърна, вдигна глава, погледите ни се срещнаха от петнайсетина метра и разбра, че сме го забелязали.

Беше наистина бърз. Щом склучихме погледи, ръката му вече беше под якето.

Спънах се и усетих камък под ботуша си.

От гледна точка на ченгето това сигурно е изглеждало като възможно най-лошия късмет. Едва беше пхнал ръка под якето си, когато камъкът, който подритнах, полетя сякаш отникъде и го улучи точно в челото. Той отметна глава, залитна и се стовари на земята.

Бог да благослови законите на Нютон.

Полк подскочи.

– Какво по дяволите беше това?

– Това беше ченге – казах рязко. Само пет минути с това момиче и вече нервите ми се опънаха до краен предел.

– Какво? Тогава защо го... той можеше да ни помогне!

Сподавих желанието си да я ударя.

– Ти си *контрабандист на наркотици!*

– Не нарочно!

– Да, като че ли има някакво значение. Властите едва ли ще се интересуват от това, че колумбийците вече не са много доволни от теб. Нямаш достатъчно информация за тях, която да изтъргуваш, така че след това ще трябва да отидеш на някой далечен остров. Сега млъквай.

Оградата вече беше на един спринт разстояние и камъните щяха да свършат работа и за охраната на имението. Събрах няколко, като за секунда в ръце прецених теглото им. Траектория на летящ предмет: моята височина, тяхната височина, гравитационно ускорение и бърза корекция за съпротивлението на въздуха – и после избор на правилната начална скорост, така че отрицателното ускорение на такава маса при удара върху черепа да осигури точната сила, необходима да повали възрастен човек.

Едно, две, три. Гардовете паднаха на добре въоръжена купчина на земята.

Полк се задави и отстъпи с олюляване на няколко крачки от мен. Завъртях очи, сграбчих тънката ѝ китка и я дръпнах напред.

След по-малко от минута вече се отдалечавахме в безопасност от имението с откраднат джип в тъмновиолетовата калифорнийска пустинна нощ, а светлините и крясъците от все по-развълнувания наркокартел останаха далече зад нас. Направих няколко зигзага през пустинните храсталаци, за да заблудя евентуалните преследвачи, но бях съвсем сигурна, че колумбийците все още си гонят опашките. Загасих габаритите за всеки случай и оставих на лунната светлина и математическата екстраполация да ми показват скалите и храстите, докато джипът подскачаше напред. Не се тревожех, че ще се блъснем в нещо. Колите са само движещи се сили.

В открития джип порязванията по лицето ми ме щипеха на вятъра, адреналинът ми спаднаше и ме обзе гняв. Мислех си, че тази поръчка ще е като разходка в парка. Нае ме сестрата на Полк и ми каза, че Рио ѝ се е обадил и я е убедил, че ако не ми плати да измъкна сестра ѝ, повече няма я види. Аз самата не бях говорила с Рио от месеци – докато днес не ме беше използвал като персонална боксова круша – но можех да се сетя каква е работата: Рио е работил под прикритие, видял е Полк, решил е, че заслужава да бъде спасена и ми беше подхвърлил поръчката. Разбира се, бях благодарна да имам работа, но Рио би трябвало да ми съобщи, че действа под прикритие в картела. Проклех лошия късмет да се сблъскам с него – сами колумбийците никога не биха ме хванали.

На седалката до мен Полк страдаше от подрусванията в нашето офроуд пътуване.

– Няма да отида да живея на пустинен остров – каза тя изведнъж, като наруши тишината на нощта.

Въздъгнах.

– Не казах пустинен. И дори не трябва да е остров. Вероятно можем да те скрием в някое аржентинско село или нещо подобно.

Беше ѝ студено и тя обви рамене с кльощавите си ръце.

– Все едно. Няма да ходя никъде. Няма да позволя на картелата да спечели.

Преборих се с импулса нарочно да блъсна джипа в нещо. Не че тук имаше много неща, в които да го блъсна, но бих се справила. При правилен ъгъл спрямо един от тези храсти...

– Съзнаваш ли, че те не са единствените, които те преследват? Ако случайно нашите прекрасни наркоприятели са пропуснали да ти кажат, преди да те натикат в мазето, властите те търсят в цяла Калифорния. Доколкото разбрах, за трафик на наркотици и убийство. Кажете, всичките ти готини приятели ли го правят?

Тя се намръщи и се прегърби.

– Кълна се, че не знаех, че използват пратките за контрабанда на наркотици. Обадих се на шефа си чак когато ме спряха, защото ни казаха така. Не съм аз виновна.

Да-да. Сестра ѝ през сълзи на очи ми показа копие от полицейския доклад – водачът е спрял за минаване на червено, намерени са наркотици, появяват се още членове на бандата и застрелват ченгетата, прибират си колата и шофьора. В доклада се посочваше, че Полк е замесена във всички престъпления.

Когато ме нае, Дона Полк повтаряше, че сестра ѝ не би могла да убие и муха. Мен лично не ме беше особено грижа дали това момиче е виновно или не. Поръчката си е поръчка.

– Гледай, аз искам само да си получа парите – казах аз. – Ако сестра ти каже, че няма нищо страшно в това да си провалиш живота и да отидеш в затвора, нямам абсолютно нищо против.

– Аз само карах колата – настояваше Кортни – Не погледнах какво има отзад. Не могат да кажат, че нося отговорност за това.

– Ако си мислиш така, значи си идиот.

– Все едно, предпочитам да ме задържи полицията, отколкото

то да съм с теб! – сърдито отвърна тя. – Поне с ченгетата знам, че имам права! И те не са никакви откачени фън шуї убийци!

Тя замълча, като хапеше устни. Вероятно се чудеше дали не е дали не е прекалила и дали нямаше да се отнесе и към нея по моя „фън шуї“ начин.

Тъпо.

Поех си дълбоко дъх.

– Казвам се Кас Ръсъл. Занимавам се с възстановяване на вещи. Което означава, че връщам разни неща на хората. Това ми е работата. – Преглътнах. – Сестра ти наистина ме нае да те измъкна. Няма да ти направя нищо лошо.

– Ти ми сложи белезници.

– Само за да стоиш мирно, докато се върна да те взема.

Кортни седеше със скръстени ръце, хапеше устни и беше започнала да ги разкървавява..

– А защо бяха всички тези неща, които направи? – попита тя накрая. – С гардовете, и камъните, и онова ченге...

Огледах съзвездията и насочих джипа на изток, като се надявах да стигна до магистралата. Звездите горяха в очите ми, а в главата си виждах височината, азимутите и видимите магнитуди, сякаш бяха изписани в небето до всяка ярка, изгаряща точка. В полезрението ми влезе спътник и по появата му пресметнах на каква височина от Земята се движи и каква е орбиталната му скорост.

– Много добра съм по математика – казах аз. *Прекалено добра.* – Това е всичко.

Полк изсумтя презрително, мислейки си, че я пързаям, но после се намръщи и усетих, че ме гледа в тъмното. О, дявол да го вземе. Предпочитам клиентите ми да ме наемат да възстановявам неодоушевени предмети. Хората са толкова изнервящи.

На сутринта по моя откачено заобиколен маршрут бяхме едва на половината път от Лос Анджелис. Да сменям два пъти

колата и трикратната драстична промяна на посоката може би, строго погледнато, не беше необходимо, но от това параноикът в мен се почувства по-добре.

Нощем в пустинята става студено: за щастие сега бяхме в очукано старо комби вместо в открит джип, макар че отоплението на колата успяваше да пусне само тънка струя хладък въздух. Полк беше събрала кльощавите си колене и беше зарвила глава между тях. Не беше казала нищо от часове.

Аз бях доволна. Тази поръчка дотук вече имаше достатъчно неприятности, без да се налага да се обяснявам през минута на едно неблагодарно дете.

Полк се изправи, когато слънцето изгря.

– Каза, че възстановяваш неща.

– Да.

– Връщаш разни неща на хората.

– „Възстановяване“ означава точно това.

– Искам да те наема. – Изражението на младото ѝ лице беше упорито.

Прекрасно. Имаше късмет, че не съм придирчива към клиентите си. И че ми трябваше друга поръчка след тази.

– За какво?

– Искам да си върна живота.

– Ъ-ъ, сестра ти вече ми плати – припомних ѝ аз. – Но щом искаш, може да ми платиш два пъти. Няма да се оплача.

– Не. Искам да кажа, не желая да се крия в Аржентина. Искам си обратно *моя живот*.

– Чакай, сигурно искаш да ти открадна чисто досие? – Това момиче не знаеше нищо за действителността. – Момиче, това не...

– Имам пари – прекъсна ме тя и сведе очи към коленете си. – Плащаха ми много добре за шофьор на куриерска кола.

Изсумтях презрително.

– Каква е текущата тарифа за муле на наркотици?

– Не ме интересува какво си мислиш за мен – каза Полк, макар че по врата и бузите ѝ се появи червенина. Тя наведе глава и къдравата конска опашка падна пред лицето ѝ. – Всички правят грешки.

Да. Следва река от сълзи. Правех се, че не чувам вътрешния глас, който ми казваше да приема поръчката.

– Да спасявам хора, които не са имали късмет, не е моята специалност. Съжалявам, малката.

– Няма ли поне да си помислиш? И престани да ме наричаш „малката“. Аз съм на двайсет и три.

Изглеждаше на осемнайсет, с широко отворени очи, наивна и неопитна. Но от друга страна, не мога да преценявам – хората понякога все още ме мислят за тийнейджър, а всъщност съм почти колкото Кортни. Разбира се, възрастта може да се измерва не само в години. Понякога се налага да пъхна в лицето на някой един .45-ти калибър, за да му го припомня.

Спомних си с внезапна болка, че загубих моя най-добър браунинг М1911 в наркокартела, когато ме заловиха. Дявол да го вземе. В списъка на разноските, който ще връча на Дона, ще включа и него.

– И така? Размисли ли?

– Мислех си за любимия си пистолет.

– Не е нужно да си толкова гадна през цялото време – промърмори Кортни към коленете си. – Знам, че ми трябва помощ. Това попитах.

О, мамка му. Кортни Полк беше главоболие и половина и да изчиствам досиетата на идиотчетата, които се забъркват с наркокартели, не е предметът на моята дейност. Много се надявах да я хвърля пред вратата на сестра ѝ и да си тръгна.

Макар че този тих вътрешен глас продължаваше да ми нашепва: *да си тръгнеш къде?*

След като приключех тази поръчка, няхах други. Когато не

работя, не се чувствам добре.

Да, така е. Ако нямаш поръчки, ти си пълна развалина.

Заглуших гласа и се съсредоточих върху парите. Обичам парите.

– Колко кеш имаш?

– Ще го направиш ли? – Лицето ѝ светна и тя изпъна рамене.

– Благодаря ти! Наистина ти благодаря!

Измърморих нещо не особено ентусиазирано и натиснах газта по празната магистрала на разсъмване. Да измисля как да възстановя нечия репутация не беше представата ми за забавление.

Вътрешният глас се засмя подигравателно. *Сякаш може да си позволиш лукса да избираш.*